

Straffelovens Bestemmelser paa dette Forhold og strækker Jærnbansens Erstatningspligt i denne Henseende lige saa langt som Straffeloven strækker de private.

Hvad dernæst § 3 angaar, saa vil jeg ogsaa være tilbøjelig til at tro, at man kan gaa noget videre, end man er gaaet, og at man ogsaa her i alt Fald vil kunne gaa saa vidt som Straffeloven, der jo ingenlunde indskrænker sig til det samme som § 3, men overhovedet taler om at give Ægtefælle eller Børn Erstatning for Tab af Forsørger, hvorunder indbefattes ogsaa de Børn, som ere over den Alder, hvor Forældrene have juridisk Forsørgelsespligt, ligesom den jo ogsaa efter Ordene omfatter det Tilfælde, at der kan gives en Mand Erstatning for Konens Død, skønt man efter Lovgivningen ikke kan sige, at Konen har nogen Forpligtelse til at forsørge Manden efter den gældende Ret. Men paa den anden Side mener jeg dog, man her er inde paa et Gebet, hvor man maa være meget forsigtig, thi det kan umuligt gaa an at opstille den Sætning, at Statsbanerne skulle erstatte alle dem, som have lidt Tab ved paagældendes Død. Det kan efter min Mening umuligt gaa an, saa maatte der opstaa det Spørgsmaal, om Statsbanen ikke maatte være forpligtet til at betale en Mands Kreditorer, naar han blev slaaet ihjel paa Jærnbanen; thi det vil meget ofte stille sig saaledes, at det er ganske klart, at de have lidt Tab ved hans Død. Eller hvis f. Eks. en rig og meget godgørende Mand bliver slaaet ihjel paa Jærnbanen, en Mand, der har givet Masser af Mennesker, som han har staaet i et ganske løst Forhold til, Understøttelser paa saa og saa mange Hundrede Kroner om Aaret, skulde saa Statsbanerne være forpligtede til Erstatning, fordi det kan siges og ogsaa paavises, at de Folk lide Tab ved Mandens Død? Der tror jeg altsaa, at det vil være nødvendigt at se sig nøje for, for ikke at komme ind paa Krav, som dog alle ville erkende vilde være ganske fantastiske og umulige. — Jeg for mit Vedkommende i det mindste tror derfor, at de Bemærkninger, jeg kunde have at gøre ved dette Lovforslag, mest blive redaktionelle og ikke strække sig videre, eller i al Fald ikke ligge langt fra, hvad Lovforslaget allerede byder.

Lunn: Jeg kan ikke lade denne Lejlighed gaa forbi uden at pege paa, hvad jeg har sagt nogle enkelte Gange før, at Jærnbaneadministrationen ikke er sin Stilling voksen. Det viser sig i dette Tilfælde

deri, at det ikke er længere siden end i Fjor, i 1896, at vi paa Regeringens Foranstaltning have vedtaget et Lovforslag om Takster ved Jærnbanerne, hvori der fastsættes Bestemmelser om Erstatning for Gods og Ting, der blive ødelagte ved Jærnbansens Befordring og ved Jærnbansens Foranstaltning i det hele taget, men derimod ikke vedtaget nogetsomhelst om Erstatning for Skade paa Liv og Lemmer, for de rejsende, de Personer, der befordres med Jærnbanen. Jeg gør det med en Slags Triumf for at minde om, at jeg den Gang stemplede den Lov som saa ufærdig og ufuldendt, at det søgte sin Lige i alt, hvad jeg havde set passere Rigsdagen i min Rigsdagstid. Det er dog ganske paafaldende, at Regeringen vil foreslaa et Erstatningsansvar for Gods, men ikke for Personer. Gentofteulykken har altsaa rettet paa dette Forhold, bragt Regeringen til at se, at der er Nødvendighed for at foreslaa noget saadant, og det foreligger nu i det Forslag, som ærede Medlemmer have gennemset godt og gjort adskillige Bemærkninger ved. Jeg har glædet mig over dem alle, thi jeg har ikke her i Salen hørt nogen af dem, uden at jeg i Forvejen havde set, at der var en Mangel paa vedkommende Sted. Der er kun en Bemærkning, som er gjort af flere ærede Medlemmer, som jeg ikke absolut kan tiltræde. Jeg burde maaske ikke anføre det, efter at en saadan Taler som den, der havde Ordet før mig, har peget paa det samme, fordi hans juridiske Avtoritet har Vægt og min mindre end ingen Vægt. Men jeg vil dog gøre det alligevel, for jeg kunde tænke mig, at det kommende Udvalg vilde tage sig disse Bemærkninger ad notam, fordi de ere fremkomne fra avtoritativ Side. Jeg vil advare imod at forme denne Lov saaledes, som den tilsvarende Bestemmelse er formet i Koncessionerne for de private Baneanlæg, thi den Bestemmelse for Privatbaneanlægene om Erstatning for Personer er ganske sikkert ikke tilstrækkelig omfattende. Naar det deri hedder, at Bevillingshaverne ere pligtige at erstatte al den Skade, som ved Befordring paa Banerne tilføjes de paa samme befordrede Personer eller Gods eller ogsaa andre Personer eller Genstande, er dermed ganske vist ikke bestemt, hvad der bør være bestemt, og hvad denne Lov bør bestemme, at der i Erstatningskravet indbefattes alt, hvad der ødelægges af Personer ved Jærnbansens Tilværelse i det hele, ikke alene ved dens Befordring. Bestemmelsen i Privatbanernes Koncession lyder kun paa den Skade, som